

[Holstein.]

men man gør det faktisk. Om man siger, at man giver en Stat Fortrinsret til at indføre saa og saa stort et Kontingent i Danmark af en eller anden Vare, et Kontingent, som er meget større end det Kontingent, denne Stat hidtil har indført, og som giver den en Særret, en Begunstigelse paa Bekostning af andre Stater, som har Mestbegunstigelsesret, om man siger, at det kan gøres, om jeg saa maa sige: privat derved, at man giver danske Firmaer, som importerer den paagældende Vare fra den paagældende Stat, Valuta i det Omfang, som er nødvendigt, for at dette Kontingent kan komme ind i Landet, og man nægter andre Firmaer at faa Valuta til Import af den samme Vare fra andre Stater, for saa vidt det vilde medføre, at den førstnævnte Stat ikke kunde faa det fulde Kontingent, ja, om man siger, at denne Særbegunstigelse kan ske i Kraft af de gældende Mestbegunstigelsestraktater, — altsaa en Præference med Bibeholdelse af Mestbegunstigelsestraktater —, eller om man mener, det vilde være hensigtsmæssigere at opsigse disse Traktater og slutte en egentlig Præferencetraktat, en Præferenceaftale, vil jeg hævde er et rent handelstraktat-teknisk Spørgsmaal. Det kan aldrig blive et partimæssigt Spørgsmaal for noget Parti — det er udelukkende et Spørgsmaal om, hvad der er hensigtsmæssigst for at opnaa det, som alle Danske og alle danske Partier maa være interesserede i at skaffe dansk Eksport: den bedst mulige Afsætning i Udlandet og de bedst mulige Afsætningsbetingelser. Men jeg vil blot hævde, at jeg ikke tror, det vil være muligt i Længden at opretholde et saadant Begunstigelsessystem mellem to Stater, at opretholde det, uden at andre Stater, som føler sig forfordelt i Kraft af Mestbegunstigelsesklausulen, gør Indsigelser derimod, fordi det faktisk er Præference og Særbegunstigelse. Jeg maa endvidere have Lov til at hævde, at hvis man vil nøjes med dette i Stedet for egentlige Præferencetraktater, saa gør man det, som det ærede Medlem Hr. Drachmann advarede saa stærkt imod — og det synes mig med Rette —: Man gørem den gældende Valutaordning til en permanent handelspolitisk Institution. Valutacentralen er jo, som det med Rette er sagt af de Konservatives Ordfører i denne Sag i Landstinget, et Naadesekretariat, som uddeler Valutaattester, ikke ligeligt til Importører af en bestemt Vare, men vælger ud: de og de Firmaer faar den og den Valutaattest under Forudsætning af, at de importerer saa og saa meget eller

saa og saa lidt fra det paagældende Land. Vil man gøre dette til en fast handelspolitisk Institution her i Landet, og vil man fra konservativ Side række Haand hertil, eller vil man det ikke? For hvis man ikke vil det, saa er der ikke anden Vej end Præferencetraktaternes Vej, i hvert Fald ikke naar det gælder Landbrugseksport. Man kan gaa Specifikationernes Vej; vi har jo drøftet saa mange Gange her, at den danske Toldtarif trænger til at specificeres ud i langt, langt flere Positioner, end den er, med det Formaal at faa et fordelagtigt eller fordelagtigere Grundlag for Afslutning af Handelstraktater; men man kan kun i meget begrænset Omfang gaa denne Vej, naar det gælder at skaffe Landbrugets Varer forøgede Afsætningsmuligheder. Tilbage er Valget mellem at gøre Valutaordningen permanent eller i større eller mindre Omfang at gaa over til Præferenceaftaler med de respektive Stater, og jeg ser ikke rettere end, at hvis man skal gøre de Lande, som er de vigtigste for den danske Landbrugseksport, Indrømmelser, som betyder noget, til Gengæld for Fordele for den danske Landbrugseksport, saa kan det kun gøres ved, at man giver de paagældende Særrettigheder paa det danske Marked, det vil sige Præferencestilling i den ene eller den anden Form paa det danske Marked. Det er derfor det centrale Spørgsmaal i denne Diskussion, om de Konservative ønsker Handelstraktaterne opsagt med det Formaal at lade dem afløse enten af Specifikationstraktater, om jeg maa udtrykke mig saaledes, eller af Præferenceaftaler, som kan komme Landbrugseksporten til gode.

Der hersker paa dette Omraade, tror jeg, ude i Offentligheden en ikke ringe Forvirring. Det er ikke mange Maaneder siden, et radikalt Hovedstadblad havde et Par Spalter om, for hvilke Industrivarer Danmark kunde give England Fortrinsstilling paa det danske Marked til Gengæld for, at Danmark fik en Præferencestilling for danske Landbrugsprodukter paa det engelske Marked. Der stod at læse følgende — det var i „Ekstrabladet“:

„Tiden kræver Gensidighed, og det ud fra dette Synspunkt, at man Gang paa Gang fra engelsk Side ser Udtalelser om, at Danmark til Gengæld for en Præferencestilling for danske Landbrugsprodukter maa yde Indkøbs- og Toldbegunstigelser for engelske Varer“.

Ja, hvis der virkelig er Tale om en egentlig Præferencestilling for danske Landbrugsprodukter, som andre Stater, der har Mestbegunstigelsesklausul med England,